

10 e Kamer

Nr. 404/04
VAN HET PARKET

Nr. 97280
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

30 juni 2006

not. GE 66.97.35/01 SW4 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. , foorkramer, geboren te op
, wonende te
2. Nr. , foorkramer, geboren te op
, wonende te

Verdacht van:

I. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1- 5° b en c (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te , ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

1. een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor:
 - het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (art. 99 § 1-5° b)
 - het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (art. 99 § 1-5° c), namelijk het plaatsen van twee woon werkwagens

te op een niet nader te bepalen tijdstip in 2001

2.en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te , vanaf 1 januari 2003 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 21 oktober 2003

II. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door een gesloten poortinrichting, op het terrein, gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan , te op een niet nader te bepalen datum in 1995 (stuk 12) tussen 8 december 1995 en 31 december 1995;

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te , in de periode gaande van 1 januari 1996 tot en met 24 maart 1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1,2,99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van

aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand, te in de periode gaande van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000.

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 Door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

Te vanaf 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 21 oktober 2003

III. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de

verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____ (beschrijving werken) het oprichten van een overdekt terras (B 2,2 m, L 9,5 m, H 2,5 m) te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande in 1998
2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te _____ in de periode gaande van 1 januari 1999 tot en met 30 april 2000

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei (B.S. 8 juni 1999)

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben, te _____ in de periode gaande van 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 21 oktober 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 24 februari 2004, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Ontslaat _____ : van rechtsvervolging voor de hierboven omschreven betichting I.1, voor wat betreft het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen I.1, voor wat betreft de overige feiten, I.2, II.A1, II.A2, II.B, II.C, III.A1, III.A2, III.B samen tot een geldboete van € 1.000.

Verhoogt de geldboete met 40 opdecimes, aldus gebracht op € 5.000.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 9.01.1991, zoals gewijzigd door de Wet van 10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994, zoals gewijzigd door de Wet van 22 maart 1999 (B.S. 1 april 2000) en zoals gewijzigd door art. 13 van de Wet van 17 april 2002 (B.S. 7 mei 2002) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft € 500, gebracht op € 2 500 of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen van de uitgesproken geldboete van € 1 000 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 40 decimes, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen I.1, voor wat betreft de overige feiten, I.2, II.A1, II.A2, II.B, II.C, III.A1, III.A2, III.B samen tot een geldboete van € 1.000.

Verhoogt de geldboete met 40 opdecimes, aldus gebracht op € 5.000.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 9.01.1991, zoals gewijzigd door de Wet van

10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994, zoals gewijzigd door de Wet van 22 maart 1999 (B.S. 1 april 2000) en zoals gewijzigd door art. 13 van de Wet van 17 april 2002 (B.S. 7 mei 2002) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft € 500, gebracht op € 2 500 of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen van de uitgesproken geldboete van € 1 000 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 40 decimes, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt het herstel van het perceel gelegen te in de vorige staat door de zonder vergunning uitgevoerde constructies af te breken en/of te verwijderen binnen de termijn van twee maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis, en meer bepaald :

- het verwijderen van het overdekte terras;
- het niet verder in stand houden van woongelegenheden in de tuinzone;
- het afbreken van de volle poortafsluiting

dit alles onder de verbeurte van een dwangsom van € 25 per begonnen dag vertraging in uitvoering van het vonnis;
Zegt dat de verbeurte sommen toekomen aan het openbaar ministerie en de college van burgemeester en schepenen van

Zegt voor recht dat de toegestane termijn voor uitvoering van de herstellvordering geen termijn is in de zin van artikel 1385 bis van het Gerechtelijk Wetboek;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 87,48, ondeelbaar veroorzaakt door de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Legt de beklaagden tevens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 3 maart 2004 door de beide beklaagden en vervolgens door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
loco meester I , beiden advocaat aan
de balie te ,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van I
advocaat-generaal.

★

*

1

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De onder I.1, II.A.1 en III.A.1 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en 5°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder I.2, II.A.2, B en C en III.A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

3 De feiten die aan de telastleggingen I.1, II.A.1 en III.A.1 ten grondslag liggen zijn van elkaar gescheiden door periodes van minder dan vijf jaar, voor zover bewezen zijn zij de uiting van één zelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit; de verjaringstermijn van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden 1 januari 2001. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 3 maart 2004. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren

verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot voormelde telastleggingen niet vervallen is door verjaring.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen I.1, II.A.1 en III.A.1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen.

5. De feiten die aan de onderscheiden bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagden de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, onder meer in het belang van de buurtbewoners, hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor ieder van hen een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden. In het voordeel van de beklaagden houdt het Hof rekening met het feit dat zij nu uiteindelijk toch een aanzet hebben gegeven tot een herstel van de plaats in de vorige toestand door een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen – die zij inmiddels hebben bekomen - voor een constructie die de wederrechtelijke constructies overbodig zal maken.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf hebben gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.1. Het door het college van burgemeester en schepenen van gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat (stukken 14, 15 en 16) is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. De bewering dat het terras inmiddels zou zijn afgebroken wordt niet enigszins aannemelijk gemaakt, ofschoon dit eenvoudig zou hebben gekund.

6.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel noch nodig, noch opportuun de vordering van het college alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

6.3. Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige staat te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet zich uit te spreken over de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel.

Het gevorderd herstel legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

7. Het college van burgemeester en schepenen van vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het falen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 65, 66 en 100 strafwetboek,

162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering voor zover zij de telastleggingen I.2, II.A.2, B en C en III.A.2 en B betreft vervallen,

veroordeelt elke beklaagde wegens de telastleggingen I.1, II.A.1 en III.A.1 samen tot een geldboete van € (350, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 735,25 of telkens een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van

bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 20 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door verwijdering van het overdekt terras en de twee woonwagens in de tuinstrook en van de gesloten poort langs de ,

beveelt dat voor het geval dat de plaats aldus niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van : van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van : door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 15 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 20 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 87,48 in eerste aanleg en op € 94,08 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:

Afschriften:	42,75
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	12,78

85,53

+ 10 % : 8,55

Totaal :€ 94,08

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 juni 2006.**

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

griffier;